

ΕΤΟΣ Α. 1886. ΤΕΥΧΟΣ 18

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΑΡΕΡΓΑ

Ἡ παννύχιος ἑορτὴ τῆς Piedigrotta.

Τί ὠραία ἑορτὴ, Ἄδων Κωνσταντίνε, ἔλεγέ μοι ἐνθουσιῶσα πρό τινων ἐτῶν ἢ οἰκοδόσποινα, κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν προδ τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τῆς Piedigrotta πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τῆς Παναγίας, τῆ 8 Σεπτεμβρίου, τί κόσμος συρρέει χάριν εὐλαθείας! οὔτε οἱ κτώμενοι ἀμάξης (ἐνόει τοὺς πλουσίους) ἔλλειπουσιν.

— Βίπέ μοι, ἀνταπήντησα πρὸς τὴν θρησκομανῆ καὶ δεισιδαίμονα οἰκοδόσποιναν, τί γνωρίζεις περὶ τῆς ιδρύσεως τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ ἔθιμου τοῦ διανυκτερεύειν;

— Πῶς! ὁὐν γνωρίζεις; διέκοψέ με ἐλπεπληγμένη, ὁὐν ἤξεύρω ποῖος βασιλεὺς οὐροκινδυνεύων ἐν θαλάσῃ νὰ καταποντισθῆ ἑτάγη εἰς τὴν χάριν τῆς νὰ μεταβῆ πεζῶς καὶ ἀνυπόδητος καὶ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ γονυκλινῆς καὶ ἀποδίδων εὐχαριστίας. Σωθεῖς οὐ μόνον ἐξετέλεσε τὴν εὐχὴν, ἀλλὰ καὶ καθιέρωσε πρωτίστην ταύτην τῶν ἑορτῶν.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἀνέγνων πολὺ διαφορετικῶς καὶ πῶς ἐκτεταμένως τὰ περὶ τῆς παννυχίου ἀνυπερόμενα ὀηλ. ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησία κατὰ πρῶτον τὸ 1207, ὅτι τὸ σπήλαιον ἦτο σκοτεινότατον, ὅτι ὁ Στράβων εἶδεν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ φεγγίτας τινὰς καὶ ὁ Ἀλφόνσος Β' τῆς Ἀραγωνίας καθῆκε τὸ γήπεδον καὶ ἤνοιξεν ἐτέρας ὁπὰς παραλλήλους καὶ ὅτι κατὰ τὸν 1στ. αἰῶνα Πέτρος τοῦ Τολέδου ἐπλάτυνε καὶ ἐλιθίστρωσε τὴν πρότερον στενὴν καὶ κεκοιναμένην διάβασιν.

— Ποῦ τὰ ἔμοσθες ταῦτα; αὐτοὶ οἱ ξένοι γνωρίζουσι πλείονα ἡμῶν.

— Ἐπειτα οἱ Γάλλοι ἐρωταγώγησαν τὸ σπήλαιον.

— Μὴ μοῦ τοὺς ἀναφέρεις, διότι ἐζήτησαν νὰ κατακτήσωσι τὸ βασιλεῖόν μας, ὡς ἔλεγέ μοι ὁ μακρῆτης πάππος μου.

— Πρὸ τεσσάρων αἰῶνων ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀραγῶνων ὁ λαὸς συνεθίζει νὰ συγχάζῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐβδόμης πρὸς τὴν ὀγδόην Σεπτεμβρίου. Οἱ Ἰσπανοὶ ἔτρεφον μέγαν σεβασμὸν καὶ ἅπανα ἡ Αὐλὴ μετὰ τῆς Ἀριστοκρατίας παρευρίσκειτο, ὥστε κατέστη ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἑορτῶν.

— Ἐκεῖνοι ἦσαν ἄνθρωποι καὶ ἐροῦντο τὸν Θεόν.

— Ὁ Κάρολος Γ' καθιέρωσε πρὸς τούτους τὰς πομπώδεις παρατάξεις παντὸς τοῦ διαθεσίμου στρατοῦ ἐκ τῶν Βασιλείων μέχρι τῆς Ἐκκλησίας.

— Πρὸς ἐμὲ λέγεις ταῦτα; Ἄν ἔβλεπες, Δὸν Κωνσταντῖνε, τί ὠραία πράταξις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παρελθούσης Κυβερνήσεως, τί μεγαλοπρέπεια, τί πολυτέλεια! Πᾶσα ἡ Αὐλὴ πεζή, πεζικὸν καὶ ἵππικὸν ἐκ τῶν πεζοδρομίων ἔνθεν καὶ ἔνθεν μέχρι τῆς ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ἀδιάκοποι κανονοβολισμοὶ ἐκ τε τῶν φρουρῶν καὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων. Ἡ νῦν Κυβέρνησις δὲν πιστεύει κατήργησε τὰς παρατάξεις καὶ τώρα πρὸς ἐμπαιγμὸν οἱ διανομεῖς ἐφημερίδων ἐπὶ ὄναρίων γελοιωδῶς ἐστολιμένον μεταβαίνουσιν ἐν πομπῇ διὰ νὰ ἄσπῃ τὸ ἐτήσιον νέον ἄσμα.

— Ὡστε σεῖς οἱ ἄλλοι εἶσθε δυστυχεῖς ἐνθυμούμενοι παλαιὰς δόξης;

— Μὴ ὀμιλήτε; ἡμεῖς γνωρίζομεν τί ἀπωλέσαμεν.

— Ἄλλ' ἡ ἐκκλησία παραδόξως διατελεῖ κεκλεισμένη κατὰ τὴν νύκτα.

— Δὲν πειράζει· ὁ δρόμος χάριν εὐλαθείας γίνεται· τρώγει τις καὶ πίνει καὶ φέρει ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς Παναγίας. Πρότερον ὑπὸ τὴν εὐλαβῆ ἐκείνην Κυβέρνησιν μετέβαιναν εἰς τὴν πανηγυριν ταύτην, ἐκτὸς τοῦ λαοῦ, τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀριστοκρατίας, ἥδη δὲ μεταβαίνει ὁ χυδαῖος ὄχλος καὶ οἱ ἀγιοπάιδες, παρατάσσονται δὲ οἱ φιλοπερίεργοι!

— O tempora, o mores!

— Ἡμεῖς ὅμως δὲν θὰ λείψωμεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ μᾶς συνοδεύσῃ, διὰ νὰ ἴδῃς τὰ διασωθέντα λείψανα ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας.

— Μάλιστα! ἀλλ' ἅπαξ διὰ παντός. Μείνας κατὰ μόνας, εἶπον κατ' ἐμαυτόν: «τὰ πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε». Σκεφθεῖς δὲ ὅτι εἶναι τοῦ ὄχλου ἑορτὴ καὶ χυδαιοθουσία, περιεθαλόμην οὐχὶ ἐορτάσιμα, ἀλλ' οἰκιακὰ φορέματα, μετὰ εἰκοσι βράχων ἐν τῷ θυλακίῳ, διότι δὲν ἤθελον νὰ κάμω ἐν πάσῃ περιπτώσει

κακὴ φιοῦρα. Κατὰ τὰς 9 λοιπὸν μ. μ. τῆς παραμονῆς κατέβην, ὡς Διογένης, παρ' ἐκείνη, ἥτις μετὰ τῶν δύο θυγατέρων ἀνέμενε με ἀνυπομόνως καὶ ἐθέρει ἐκ τοῦ ἐξώστου τοὺς ὀχλαγωγικῶς πρὸς τὴν πανηγυριν ἀπιόντας. Λαβὼν ὑπὸ τὸν βραχίονα μίαν τῶν θυγατέρων τῆς, χάριν τιμῆς, προπορευομένη συνάδων αὐτῆ καὶ ταῖς δυσὶ παρακολουθούσαις κατὰ τὴν νενομισμένην ἐθιμοταξίαν ἢ μάλλον βασιλικὴν τὸ ἴσον εἰς ἄσματα διαλέκτου, τὰ ὅποια ποσῶς δὲν κατελάμβανον, καὶ περιστρέφων ἑλαφρῶς ῥάβδον τινὰ ὡς σημεῖον παλληκαριᾶς. Κοθ' ὅδον ἠγοράσαμεν ἀντὶ ἡμίσεως φράγκου σύριγγας (σφυρίκτρας), πετὰ κεχρωματισμένα, ἅτινα ὑπεστήριξαμε, ἐγὼ μὲν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν πλευρῶν τοῦ πλατέος πύλου μου, ἐκεῖνοι δὲ ἐπὶ τῶν πλοκάμων ἄνω τοῦ δεξιῦ ὠτός, καὶ ἄδοντες, συρίζοντες, γελῶντες καὶ εὐφραίνόμενοι ἐξηκολουθοῦμεν τὴν πρὸς τὴν χάριν τῆς ἄγουσαν. Ἐκατοντάδες ὀμίλων οἰκογενειῶν, ἑκατοντάδες ἀγιοπαίδων ἐνδεδυμένων ἐσχισμένα ἐνδύματα, ἀνυποδήτων, ἀκαθάρτων, κακῶς ἀδόντων, φωνασκούντων ἀενάως καὶ συρίζοντων ἠχηρῶς, διέσχίζον τοὺς βραδέως βαλίνοντας καὶ διὰ ρητινωδῶν φώτων ὀχλαγωγικώτατα προῖεντο. Αἱ σειραὶ τῶν ἱμασίων ἦσαν ἀδιάκοποι, οἱ πεζοὶ μυροὶ ὅσοι, αἱ φωνασκίαι καὶ ὁ θόρυθος ἀπερίγραπτα· ἐνόμιζε δὲ τις, ὅτι ὄλος ἐκεῖνος ὁ ἐκ τριακοσίων ὡς ἑγγιστα χιλιάδων ὄχλος ἐκέρδησε τὸ quaternio (τετραδά ἀριθμῶν λαχείου) ἢ ἐσκέπετο: «γαῖα, μετ' ἐμὲ, πυρὶ μιχθήτω» ἢ ὅτι εἶχεν ἀναγράψει ἐν ταῖς σημαίαις του: «τὸ σήμερον μέλει μοι, τὸ αὔριον τίς οἶδεν;» Οὕτω ὠθοῦντες καὶ συνωθούμενοι, φωνασκούντες καὶ ἐκκοφεύμενοι, ἐμπαιζόντες καὶ ἐμπαιζόμενοι, ἀφικόμεθα πρὸ τῆς Ἐκκλησίας μὲν μετὰ δέωρον, ὅπου κατὰ τὴν μεγάλην λεωφόρον, τὴν πρὸς τὸ σπήλαιον καταλήγουσαν, πωληταὶ κοχλιῶν, πετρῶν, ἰνδικῶν σύκων, χαρτίνων εἰκόνων τῆς Παναγίας, συρίγγων καὶ ἀπειράριθμα κινητὰ καπηλεῖα κατελάμβανον τὴν ὁδὸν μετὰ τῶν ἀγοραζόντων ἢ δειπνούντων ὄχλων. Ἄλλ' ἡμεῖς προσέβημεν περαιτέρω· ἐδέθησε νὰ δισχίσωμεν τὸ σπήλαιον

καὶ νὰ παρακαθήσωμεν εἰς ἐν τῶν ἐκτὸς τοῦ σπηλαίου καπηλείων. Ἦμην νέος, ἦσαν νέαι, ἐκτὸς τῆς οἰκοδομητοῦνης, ἥτις χάριν εὐλαθείας ἀνεκτᾶτο δυνάμεων καὶ παρεκλούθει λίαν βραδέως, καθότι καὶ ἡμεῖς ἐπροχωροῦμεν βραδύτατα ἕνεκα τῆς ἀμηχανοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορείας διὰ τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ ὄχλου καὶ τὰς ἐπασσυτέρας ἑκατοντάδας νεανιῶν ὀγκωμένων, καὶ φερόντων ἀνημμένους ρητινωδῶς δαυλοῦς, οὗς (νέους) ἀνάγκη ἢ τιμῆ ἐπρεπε νὰ σεβασθῶμεν διὰ νὰ προσπεράσωσιν. Εἶναι δύσκολοι νὰ φαντασθῆ τις τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ ὀχλαγωγίαν, τὸν ἀέννητον θόρυθον πικροῦ ὀξυτάτων φωνῶν, ἀπλάτων καὶ τῶν κατακραυγαζόντων, κυμαίνοντων στικῶν παντὸς φύλου καὶ πίσεως ἡλικίας! Τὰ βρέφη ἐφέροντο ἐπὶ κεφαλῆς, οἱ γέροντες ἐβάδιζον παραπλεύρως καὶ οἱ νέοι προέβαινον κατὰ τὸ μέσον θριαμβεύοντες, ἐνῷ αἱ νέαι παρέιποντο τούτοις συγκρατούμεναι ἐκ τῶν βραχιόνων, οἱ ἀγιοπαῖδες ἔτρεχον καὶ διέσχίζον τὰ πλῆθη καὶ αἱ οἰκογένειαι προέβαινον κίπως εὐρύθμως καὶ ἡσύχως. Ἐγχεῖσθη ἡμίσεια ὥρα νὰ διέλθωμεν τὸ σπήλαιον τῆς Κολίσειως, ἔνθα ἄρ' σχεδὸν ἐξέλειπε, δυσισμία ἐπικράτει πλείστη καὶ ἰδρῶς ἄπλετος κατέρεεν ἐκ τῶν σωματικῶν τέλος ἀφικνούμεθα εἰς τὴν ἐσχιστὴν αὐτοῦ, ἐκμάσσομεν τὸν ἰδρῶτα, ἀναπνέομεν καθρὺν ἀέρα, ὑπομειδιῶμεν ἀλλήλους προσθλέπνυτες καὶ θαρραλέως ἐξακολουθοῦμεν, ὅπως καταλάβωμεν θέσιν ἐν τινὶ καπηλείῳ, χάριν τοῦ ὑποστίντος δι' εὐλαθείαν καμάτου κατὰ τὴν διάσχισιν τοῦ σπηλαίου καὶ τῆς ἐπιστητῆς πείνης.

Τέλος πάντων ἐφιστάμεθα. Εἰσερχόμεθα εἰς μίαν αὐλὴν οὐχὶ ὑπὸ αἴθριον οὐρανόν, ἀλλὰ σκιαζομένην ὑπὸ ἀναδενδράδων καὶ κατελιγμένην ὑπὸ διαφόρων τραπεζῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων, ἐστρωμένων δι' ὀθωνῶν χρώματος ὑποπέδου μετὰ καθισμάτων ἀνεψυθῶν ἢ βάρων. Πρὸ τῆς εἰσόδου πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπῆρχε παγγάριον, κεκαλυμμένον διὰ πινακίων, μαχηροπειρονίων, τυροῦ τετριμμένου ἐν ἀργιλλώδει δοχείῳ καὶ μεγάλων φιαλῶν μέλανος οἴνου. Παρ' αὐτῷ μάγειρος παχύτατος κάθιδρος, φαϊότατος, ἔχων τὰ στήθη καταφρηνῆ καὶ τὰς ὠλέ-

νας ἀποκεκαλυμμένας, ἦτο ἀψηρολημένος καὶ μὲν διὰ νέματος χειρὸς, ἐπειδὴ ἐν τῷ στόματι ἔφερε σιγίριον ἀνημμένον, ἀνταπέδωκεν ἡμῖν τὸν χαιρετισμόν. Περαιτέρω ἔβλεπέ τις μετὰ τοῦ καπνοῦ καὶ αἰθάλης μαγειρεῖον φωτιζόμενον δι' ἀμυδρῶν φώτων ἐλαίου, πέντε πινακίς (fornelli) καὶ χύτρας καὶ κικκίθας ἐξαμίζουσας. Πρὸ ἡμῶν καὶ καθ' ὅλην τὴν αὐλὴν τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ χυδαίου ὄχλου παρακαθήμενον. τρῶγον θορυβωδῶς καὶ ἀδδηφάγως τὰ μακαρόνια καὶ ἐκκενοῦν υἴαν μετὰ τὴν ἄλλην φιάλας οἴνου· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ ποδὸς ἢ τοὺς πόδας συγκαπτομένους ἀγιοπαῖδας αἶρονται καὶ ἀψφύοντες τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς δεξιᾶς τὰ μακαρόνια καὶ τούτα καταβροχθίζοντας ἀπειστέλλου ἀνακωχῆς καὶ οἰονεῖ πνιγμένους, ὡς ἡ τηκομένη ὑπὸ τῆς πείνης γαλῆ συλλαβούσα ποντικὸν θέλει νὰ τὸν καταφάγῃ ἀμίσχτον. Ὄρειλον νὰ ὑποφέρωσι πολλὴ, ἐπειδὴ τινες αὐτῶν δακρύνοντες ἐξέμαστον διὰ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱμῆτος τὰ δάκρυα ἐν τοῖς καγχασμοῖς τῶν γενναιοτέρων. Κατοπεύσας πάλιν μετὰ κυνικῆς εὐαρεσκείας τὰ περοφόρα πλῆθη καὶ τὴν ὄλην χορείαν τῶν ἀριστοκρατῶν τούτων, οἵτινες ἦσαν ἐν ἐκείναις ταῖς ὥραις οἱ εὐτυχέστεροι πάντων παρεκάθησαν μετὰ τῶν περὶ ἐμὲ εἰς ἐλευθέραν τράπεζαν καὶ μετὰ ἀρκετὰς στιγμὰς ἀναμονῆς καὶ ἐπανελημμένας κλήσεις εἶδον τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ ὄχλου ἀναφαινώμενον, ὁ ὅποιος οὐδὲν ἐξαιρετικὸν εἶχεν ἢ ἀκάθαρτα διάζωμα, φορέματα καὶ χεῖρας. Μόλις πλησιάσας, «πόσου;» ἀπευθύνει ἡμῖν, ὡς εἰθίσται, τὴν στερεότυπον λακωνικὴν ἐρώτησιν, ἐνωῶν πόσων σολδιῶν ἐκάστην παράθισιν μακαρονίων.

— Πέντε, μετ' ἐξαιρέτου χυμοῦ δοματῶν.

— Ἐμοὶ μελήσει, Ἐξοχώτατε.

Μόλις ἀποκρίνεται καὶ ἐκλείπεται. Βαρέως ἔφερον τὸν τίτλον τοῦ Ἐξοχωτάτου. Μετ' ὀλίγον ἕτερος ἀνυπόδητος παῖς φέρει ἡμῖν παροψίδας, πινακία, τρυβλία, ἄρτον, ποτήρια, μαχαιροπειρόνια. Παροψίδας μετὰ κηλίδων κισσίων καὶ κυανῶν, πινακία, ἐν οἷς ἐνιαχοῦ ἐφαίνετο ἡ πρώτη ὕλη, ἄρτον, ἀθλίως ποιότητος

ἢ ὠμὸν ἢ κεκαυμένον ἢ ἔωλον, μαχαίρια ὠξυ-
δωμένα καὶ περιόνια ἐκ μετάλλου εὐλυγίστου
σὺν ἀνισομεγέθειν ἢ ἐλλειπούσαις ἀίγματις.
Μετὰ ταῦτα παρατίθεται ἡμῖν μέγα πινάκιον
μακαρονίων ἐξατμίζόντων καὶ οἶνος ἐν φιάλῃ
τεσσάρων λιτρῶν. Ἐγχεῖται το *buon viso a
cattivo giuoco* κατὰ τὴν γεῦσιν τῶν κικῆς
ποιότητος ἀβρόστων μακαρονίων περιεχυμέ-
νων δι' ὑπόπτου καὶ ἑτερογενοῦς χυμοῦ καὶ τοῦ
ἔτι ἑτερογενοῦς ὠξυμένου ἀδυνάτου οἶνου, καί-
τοι πάντες ἀπλήστως ἐγεύθημεν. Ἰδίᾳ δ' ἐγὼ,
ὅστις διέμενα ἐπίτηδες νῆστις καθ' ὅλην ἐ-
κείνην τὴν ἱστορικὴν πειραμονὴν διὰ τὴν συν-
δειπνήσω τῇ οἰκοδεσποίνῃ καὶ ταῖς ἑαυτῆς θυ-
γατράσι.

- Πῶς εὐρίσκει τὰ μακαρόνια;
- Ἐξάριετα.
- Τὸν οἶνον;
- Γευστικώτατον.
- Οὗτος ἐδῶ εἶναι ὁ καλλίτερος κάπηλος.
- Τὸ πιστεύω δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς μοὶ
κακροφάνεται μόνον, ὅτι ἀπόλλυται ἐκτὸς τῆς
Νεαπόλεως ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει μέλλον. Ἐγε-
λῶμεν πάντες ἄσθεστον γέλωτα καὶ ἀπετρώ-
γομεν τὰ μακρόνια, ὅτε ὁ ἀρχιτρικλίνος ἀνε-
φάνη ἐπανακάμπτων εὐτυχῶς πρὶν ἢ προσκλήθῃ
καὶ συνιστᾷ ἡμῖν τὸ πνικτὸν, κρέας παρατθὲν
ὀλίγη ὑστερον διὰ κύνας, ὠμὸν, ἀγρὸς καὶ ὄστε-
ῶδες.
- Παῖ, ἐτύμιχον ἐψητὸν, καλῶς ἐψημέ-
νον καὶ εἶτα ἀλλίντης (λουκάνικα) μετὰ φυλ-
λίδος. (σαλάτας)
- Ἐξοχώτατε, ναί.
- Δὲν εἶμαι Ἐξοχώτατος, ἀλλὰ κτίστης.
- Ἡ μετριωροσύνη σας εἶναι μεγάλη.
- Τρώγομεν καὶ πίνομεν ὡς εἰς τῶν πολ-
λῶν πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας.
- Πάντα εἶσθε Κύριοι καὶ ἡμεῖς κάμνομεν
τὸ χρέος μας.
- Μετὰ τὰ ἀνωτέρω διαταχθέντα, φέρε ἡ-
μῖν τυρὸν, ὀπωρικὰ ἀνάμιχτα καὶ προσέτι δευ-
τέραν ἐκδοσὶν οἶνου.
- Ἀμέσως, Κύριοι.
- Οὕτω ἐπληρώσαμεν τὴν γαστέρα, ἀλλ' ἐπίο-

μεν πλέον τοῦ δέοντος καὶ ἡ βυσσαλίνα εὐθυ-
μία μετεβλήθη, ἐνισχυθεῖσα, εἰς ἡμιμέτην.
Ἦθελε δ' αὕτη δεινωθῆ περισσώτερον διὰ τρίτης
ἐκδόσεως οἴνου καὶ τῶν ἀσμάτων, ἵτινα ἔλα-
βον ἐντόνους διαστάσεις, ἀν δὲν συῶρων ἐγκάι-
ρως, ὅτι ἦσαν ἤδη αἱ 3 π μ καὶ δὲν ἐποίουν
ἡγεμόνα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ ἐπαύριον ἡμέρα δὲν
ᾤφειλε νὰ ἴδῃ τὰς παρεκτροπὰς τῆς νυκτός,
ἀλλ' αὕτη νὰ παραταθῇ καὶ νὰ σταματήσῃ, ὡς
ὁ ἥλιος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυί. ἐν κατακλεί-
στω δωματίῳ ἐπὶ κλίνης, ἥτις ἐστρώννυτο μετὰ
γαστρεμαργικὴν διασκέδασιν, καὶ νὰ περικλει-
σθῇ ἡ γενομένη κραιπάλη μεταξύ δύο κατη-
νυγκασμένων νηστειῶν. Ἐκ συμφώνου πρὸς
τοῦτο αἰτῶ τὸν λογαριασμὸν ἀναβαίνοντα εἰς
τὸ ἐξοχωτατικὸν ποσὸν τῶν δώδεκα
φράγκων, μὴ συμπεριληφθαινομένου τοῦ δώρου
ἐπὶ τῷ προσκτηθέντι τίτλῳ τοῦ Ἐξοχωτάτου,
καὶ ἐξοφλήσας τοῦτον προπορεύομαι, ὡς καὶ
πρότερον, μετὰ τῆς ὠραίας φίλης, ἡμιμέτης ἰ-
σχυρῶς πως, ἄδων καὶ φωνασκίων ἐν νεαπολι-
τικῇ διαλέκτῳ, ἐν ἰταλικῇ, ἐλληνικῇ ἀρχαίᾳ
καὶ δημῶδει, γαλλικῇ καὶ κατὰ τινὰ τρό-
πον γερμανιστὶ πρὸς ἄσθεστον γέλωτα καὶ ἀ-
νεκλάλητον εὐθυμίαν τῶν περὶ ἐμὲ καὶ τῶν
ἐτέρων ἐπανακαμπτόντων οἰκογενειακῶν ὀμίλων.
Ἐἶχεν ἤδη ριφθῆ ὁ κύβος, ἡ αἰδὼς καὶ ἡ εὐ-
κοσμία ἀπολώλαντο καὶ εἶχον φυγαδευθῆ ἐξ ἐ-
κείνης τῆς βακχικῆς χυδαιοθοινίας, ὥστε ἀνε-
κράζον καγῶ: «τὸ σήμερον μέλει μοι, τὸ αὔριον
τίς οἶδε;» Προπορευομένη διὰ βημάτων ἐσφαλ-
μένων καὶ ἐλαφρῶς ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς
φίλης Βακχαίνης, ἐστεφανωμένος διὰ πολυπτέ-
ρων, συρίζων καὶ χαιρεντιζόμενος οὐ πολλάκις
εὐφρῶς. Κατ' εὐτυχίαν δὲν συνητηθῆν ὑπ' αὐ-
θενὸς γνωρῆμου. Ἐκείνη δὲ ἡ ἱστορικὴ νύξ ἐ-
μεινε τεθαμμένη, ὅτε δημοσιεύεται σήμερον
χάριν τῶν συμπαθητικῶν καὶ ἐπεικῶν ἀναγνω-
στῶν τοῦ φίλου «Αἰγυπτιακοῦ Ἀστέρου», οἵ-
τινες κατενόησαν ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ἡ νεα-
νικὴ αὕτη παρεκτροπὴ ἐγένετο οὐ δι' ἀσωτίαν ἢ
χειρῶσιν ἡθῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν λάθω ἀκριθῆ
γνωσιν τῆς ἐν λόγῳ παννυχίου ξορτῆς, ἣν τοῦδε
τὴν γαρίζω, καὶ διὰ τὴν ἐπικυρωθῆ τὴν ῥητόν:

«τὰ πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε».
Ἄρκετὰ δὲ ὑπέφερα διὰ τὴν μάθω, ὅτι οὐδὲ ἔχνος
ἐνυπάρχει εὐλαθείας, ἀλλὰ συρροὴ ὄχλου πλει-
στη, θόρυβος ἐκκωφεύων, κοιλιουδουλία ἐξαιρε-
τικῆς, ἄσματα ἀνόητα καὶ κατανάλωσις χρημά-
των διὰ τὴν προσκλήσῃ τις βεβαίαν ἀσθένειαν
ὑπὸ τῆν διακοῆν ἐπῆρειαν τῆς ὑγρασίας, τῆς
κακίστης βρώσεως καὶ τῆς ἀηδεστάτης γεύσεως.
Ἐν Νεαπόλει. Κ ΚΑΛΛΙΣΤΗΣ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XVII

Ἐνθα ὁ Γεώργιος ἀλλάσσει ὄνομα

Ὁ Δὲ Λαβερῦ, ἃς ὀνομάσωμεν αὐτὸν, εἶχεν
ὑστεροβουλίαν τινὰ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπη-
ρέτου. Δὲν προσέφερε τὸς ὑπηρεσίας του τῷ κυ-
ρίῳ Δὲ Νουιέξ ἢ ὅπως ἐξασφάλισεν τὴν εἰς
Ἀφρικὴν καθόδον του, ἀλλ' ἀφ' ἧς εἶδε τὴν
μαρκησίαν ἔκρινε περὶ αὐτῆς.

Δι' αὐτὸν, γυνὴ τοιαύτη ἦν κατάκτησις πο-
λυτιμότερα ἀνυπολόγιστου θησαυροῦ ἡγάπα
τὰς ἐξόχους, ὑπερφάνους καὶ ἰσχυρὰς ταύτας
φύσεις.

Ἀναντιρρήτως ἡ μαρκησία ἐκείνη, ἡ εἰκοσα-
επίς, ἡ παρθένος ἔτι καὶ ἐπιφυλασσομένη εἰς
ἄνδρα ἄξιον αὐτῆς ἢ ὑπερήφανος ἐκείνη ἐρω-
τόληπτος, ἥτις προὔτιμα μᾶλλον νὰ μὴ θίξῃ
διὰ τῶν χειλέων της τὸ ποτήριον τῆς ἡδυπαθεί-
ας ἢ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ νὰ πῆρῃ ἐξ αὐτοῦ νέκταρ
κοινόν ἢ ἐκλεκτὴ ἐκείνη ψυχὴ καὶ τὸ ἀξιοθαύ-
μαστον ἐκεῖνο σῶμα, ἔπρεπε νὰ κατακτηθῶσιν
ὑπ' ἀνδρὸς, ὅστις ᾤφειλε μεγάλως πρὸς τοῦτο
νὰ μοχθήσῃ.

Ὁ Ραοὺλ ἐμελέτησε καλῶς τὸ σχέδιόν του
ἠρήθησε τὰς προσφορομένας αὐτῷ εὐκαιρίας,
ᾤρισε τὸς προσβολὰς του, προεἶδε τὰς ἐριδας.

Πάντα τὰ θηράματα ὁμοιάζουσιν ἀλλήλοις.

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ θήραμα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ δὲ Ραοὺλ ἦν μέγας κυνηγός!

Εὐφύης καὶ δραστήριος συνάμα, ἦν τέλειος ὁ
ριψοκινδύνης βίος εἰς ὃν ἐπεδόθη, ἐπροίκισεν
αὐτῷ πολυτίμους ἰδιότητας, εἶχεν ἕκτακτον
τόλμην· οὐδὲν τὸν ἐπτόει, οὐδὲν, καὶ θὰ τὸν ἴ-
δωμεν, προσεπάθει νὰ ἰδρῶσῃ ἐν τῷ κόσμῳ βα-
σιλείαν ἀπαράμιλλον.

Ἦν φρόνιμος, ἰσχυρὸς τὸ σῶμα καὶ εἰς ἄ-
κρον ἀντιληπτικὸς.

Τὰ φοβερά ταῦτα ὄπλα δὲν ἔθετο συνήθως
εἰς ἐνέργειαν· ἀλλ' ὅταν ἡ ἀνάγκη τῷ ἐπέβαλ-
λεν αὐτὴν, ἐποίει αὐτῶν χρῆσιν μετὰ πολλῆς
τῆς δεξιότητος.

Τέλος ἐγνωρίζε κατὰ βάθος τὴν ἀνθρωπίνην
καρδίαν.

Ἐδοκίμασε τοὺς ἄρθρους διπλωμάτας, τοὺς
λεπτιότερους πάντων ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῆς
Ἀλγερίας καὶ ἐγνωρίζε τὴν καρδίαν τῆς γυ-
ναικός.

Αἱ γνώσεις αὗται ᾤφειλον νὰ τῷ χρησιμεύ-
σωσι μεγάλως.

Οὕτω, εἰ καὶ ἐκτιμήσας τὴν ἀξίαν τῆς μαρ-
κησίας ὡς ἀνωτάτην, δὲν ἠπατήθη· αὕτη ἦτο
γυνὴ ἐξόχος, ἀλλὰ γυνὴ, δηλαδὴ ὑποκειμένη
εἰς τὰς ἀδυναμίας, τὰς προλήψεις, τὰς ἀπο-
πλανήσεις.

Ἐπομένως ὁ Ραοὺλ ἦν πεπεισμένος ὅτι ὁ-
φείλει τις νὰ ἐκκλητήτῃ τὰς γυναῖκας ὅπως δε-
λεάζῃ αὐτάς

Ἐκρινε τὴν θέσιν του ἐξαίρετον.

Τῷ ὄντι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπῆρέτου προσέ-
βαλλεν ἡ φυσικωτάτη εἰκὼν τοῦ εὐγενοῦς.

Τὸ νὰ φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν τὴν κόμησσαν,
νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν φαντασίαν της, νὰ
ἐξαναγκάσῃ αὐτὴν ὅπως ἀσρολῆται περὶ αὐτοῦ,
ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Ραοὺλ· νὰ ὑψωθῇ
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της οὕτως, ὥστε νὰ εὐχεται
ὅπως εὐρῆ ἄνδρα ὡς αὐτὸν μεταξύ τῶν ἰσοτίμων
αὐτῆ, ὑπῆρξεν ἀκολούθως ἡ μέριμνα αὐτοῦ.

Τέλος, τὸ νὰ εἶπῃ αὐτῆ: εἶμαι ὁ Ραοὺλ Δὲ
Λαβερῦ, ἡτοίμασα γιγαντιαῖα σχέδια, ἔσο ἐμῆ!
τοιοῦτον ἦν τὸ τρίτον μέρος τοῦ προγράμματος.

ἤθελε νὰ μὴ ἀνήκη εἰς αὐτήν, ἀλλ' αὐτὴ εἰς ἐκεῖνον.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀπέκρυπτεν εἰς ἑαυτὸν ὅτι ἔμελλε νὰ ὑποστῇ καὶ ἀποτυχίας· αἱ ἀξιώσεις τῆς γυναικὸς ταύτης ἦτις ἔκρινεν ἑαυτὴν ἀξίαν ἐνὸς ἡμιθέου τῆς ἀρχαιότητος—καὶ ἦτο πράγματι τοιαύτη—βεβαίως πολλὰ προσκόμματα θὰ παρενέβαλλον αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν ἐξετίμα ποσῶς τοὺς εὐχερεῖς θριάμβους.

Ἄλλως τε ἠσθάνετο κάλλιστα ὅτι ὑπέβαλλεν ὀλόκληρον τὸν βίον του εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις ἐπέπρωτο ν' αὐξήθῃ, ἀδυσώπητος δὲ καὶ ὀλέθριος νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ.

Ἦθελεν ἢ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὸν ἡ μαρκησία καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ὀλοσχερῶς, ἢ νὰ τὸν ἀποκρούσῃ καὶ νὰ μὴ ἐπιζήσῃ τοῦ αἰσχύους τούτου.

Πᾶς ἄλλος ἐν τῇ θέσει τοῦ Ραοὺλ θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἐνίκησε μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς προτεραίας· ἀλλ' οὗτος ἐπίστατο τὸν νόμον τῶν ἀντιδράσεων καὶ ἀπεναντίας προσεῖχεν.

Ὅ,τι δὲ προσεῖδε συνέβη.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ μαρκίωνος κατὰ τι ἐψυχράνη.

Ἡ κ. Δὲ Νουμέξ κατέστη μᾶλλον ἀέρωχος.

Ἡ θέσις ἐδυσχέραινεν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔκτακτόν τι γεγονός σώζει τὰ πάντα· ὁ δὲ Ραοὺλ ἐγίνωσκε νὰ δημιουργήσῃ αὐτό.

Ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ στερηθῇ αὐτοῦ ὁ μαρκίων, νὰ ἐπιβαρυνθῇ διὰ τῶν φροντίδων τοῦ ταξειδίου καὶ νὰ δυσανασχετῆσθαι διὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ· ἤλπιζε δὲ ὅτι καὶ ἡ μαρκησία θὰ ἠσθάνετο αὐτήν.

Προσεποιήθη λοιπὸν ὅτι ἀσθελεῖ ἐκ πυρετοῦ καὶ παρεπονείτο ὅτι πᾶσχει ἐκ σφοδρᾶς κεφαλαλγίας· τοσοῦτο δὲ ἐφάνετο ἀδιαθετῶν. ὥστε ὁ Ἰωσήφ ἐδέησε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἐξελέξατο ὁ Ἰωσήφ, ἦν ἀθλιον, τὸ δεῖπνον ἔλεε·νὸν, ἡ δὲ ὑπηρεσία ἐν γένει ἀμελής.

Ἐν τῷ θεάτρῳ παρεστάθη «Ροβέρτος ὁ Διάβολος». Οἱ ἠθοποιοὶ ἀπεδοκιμάσθησαν· ἡ δὲ

μαρκησία ἔφυγε πρὶν λήξῃ ἡ παράστασις.

Ὁ κύριος Δὲ Νουμέξ ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ.

Τῇ μαρκησίᾳ ἐχορηγήθη δωμάτιον ρυπαρὸν καὶ κλίνη ἄνευ παραπετασμάτων.

Ταῦτα δὲ πάντα συνέβησαν, διότι ὁ Ἰωσήφ εὔρε τὰ καλλίτερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου κατελιημμένα καὶ δὲν ἔσχε τὴν ἱκανότητα νὰ ἐφεύρῃ μέσον ὅπως μεταφέρῃ ἄλλοι τοὺς κατέχοντας.

— Ἐρώτησον πῶς ἔχει ὁ κύριος Γεώργιος! εἶπεν ἡ μαρκησία εἰς τὴν Φανήν, ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ θεάτρου. Ἐὰν ἦται καλλίτερα, θέλω νὰ τὸν ἴδω· μὴ τὸν ἐνοχλήσῃς δὲ ἐὰν ὑποφέρῃ.

Ἀναμένουσα τὸν Ραοὺλ, ἡ μαρκησία ἐπλησίασε πρὸς παρῖθρον κείμενον ἄνωθεν προαυλίου ἀκαθάρτου, ἠνογκάσθη δὲ ἀμέσως νὰποτυρῆθῃ προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς δυσωδίας.

Ἡῦχετο ὅπως ὁ Γεώργιος δυνήθῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξειδίον, ὅτε ὁ Ραοὺλ προσῆλθεν.

Ἡ ἀδιαθεσία αὐτοῦ εἶχε διασκεδασθῆ, ἐφάνετο δὲ ἀρρενωπὸς καὶ εὐθυμὸς, τοῦθ' ὅπερ ἐξέπληξε τὴν νεαρὰν γυναικῆ καὶ τὴν ἡύχαριστησιν.

Ἄλλ' οὗτος ἐσχυρώπασε, καὶ

— Πῶς! εἶπεν, ἐτίμησεν νὰ σᾶς προσφέρωσι τοιοῦτο δωμάτιον, Κυρία!

— Τί τὰ θέλετε! ὁ Ἰωσήφ εἶναι ἀδέξιός καὶ ἀνίκανος εἰς ὅλα.

— Εὐτυχῶς ἰδοὺ ἐγὼ ὑγιής, εἶπεν. Οἱ πυρετοὶ οὗτοι εὐκόλως θεραπεύονται διὰ μικρᾶς δόσεως κινίνης.

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, αἰτήσας προηγουμένως τὴν ἄδειαν τῆς Κυρίας.

Ἡ Φανὴ προσῆλθε.

— Ζήτησον τὸν ξενοδόχον, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Μετ' ὀλίγον ὁ ξενοδόχος πυρρυσιάσθη.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ἐντὸς ἡμισείας ὥρας πρέπει νὰ μᾶς δώσητε ἄλλο δωμάτιον, τὸ καλλίτερον τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἄλλ' εἶναι ἐνοικιασμένον.

— Τόσφ χειρότερα.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξώσωμεν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸ κατέχει

— Πιστεύετε;

— Ἐκτὸς ἐὰν ὑμεῖς, κύριε, ἔχετε μυστικόν τι.

— Ἐχω ἔν· ναί.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπέδειξε χροσίον.

— ὦ! εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ὁ ταξειδιώτης δὲν θὰ ἀνησυχῆσθαι διὰ λουδοβίικᾶ τινᾶ· εἶναι πλούσιος καὶ φιλότιμος· ἐὰν τῷ προσφερθῇ καὶ τραπεζικὸν γραμματίον δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Τὸ μυστικόν σας δὲν εἶναι καλόν

— Ἐχω πολλὰ, κύριε ξενοδόχε· θὰ εὐρεθῇ τὸ μέσον· ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῖος κατέχει τὸ δωμάτιον τοῦτο;

— Εἷ, ἔμπορος.

— Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ;

— Νὰ πωλήσῃ δέρματα.

— Ἐκαμε πράξει;

— Ἀκόμη ὄχι.

Ὁ Ραοὺλ ἐμειδίασε.

— Πηγαίνετε νὰ τὸν ἐξυπνήσητε, εἶπεν, ἐρωτήσατέ τον ἂν θέλῃ νὰ διαπραγματευθῇ ἀμέσως καὶ ὀδηγήσατέ με εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ ξενοδόχος ἔπραξεν ὡς παρηγγέλη.

Μόλις δύο λεπτὰ τῆς ὥρας παρῆλθον καὶ ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δερματοπώλου.

— Θέλετε νὰ ἀγοράσητε; εἶπεν οὗτος μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ὁ Ραοὺλ, χωρὶς νὰπαντήσῃ, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τραπεζιτικὰ τινὰ γραμματῆα καὶ ἐκάθησεν ἄνευ προσκλήσεως.

— Κύριε, εἶπε. κάμνω τὰς πράξεις μου σπουδαίως, ζωηρῶς καὶ ταχέως, κατὰ τὸν παρισινὸν τρόπον.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ δερματοπώλης, τοῦτο μοὶ ἀρέσκει.

— Ἦλθετε ἐνταῦθα διὰ νὰ πωλήσητε, ἐγὼ ἀγοράζω· πόσα δέρματα ἔχετε;

— Μίαν φορτηγὸν πλήρη.

— Καὶ ἦτις ἀξίζει;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Δίδω χίλια.

Ὁ ἔμπορος ἐξεπλάγη.

— Χωρὶς νὰ τὰ ἴδῃτε; ἠρώτησεν οὗτος.

— Χωρὶς νὰ τὰ ἴδω.

— Παράδοξος ἰδέα!

— Θὰ τὰ ἴδω αὔριον.

— Ἄλλ' ἐὰν αὔριον δὲν σᾶς ἀρέσωσιν;

— Ὅ ἀπολέσω τρία λουδοβίικα, ἅτινα κατὰ θέτω εἰς χεῖρας τοῦ ξενοδόχου. Δέχεσθε;

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν ὁ ἔμπορος.

— Μόνον αὐτὰ τὰ δέρματα ἔχετε;

— Ἐνταῦθα ναί· ἀλλ' εἰς τὴν ἀποθήκην μου ἔχω ἑτέραν φορτηγόν.

— Ἰδοὺ ἀκόμη τρία λουδοβίικα ὡς ἀρραβῶνα δι' αὐτὰ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συμφωνίας τῶν πρώτων· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναχωρήσητε ἀμέσως.

— Διὰ τὴν ἀποθήκην μου;

— Βεβαίως.

— Ἀπέχει πέντε λεύγας!

— Τόσφ χειρότερα· ἐὰν αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν ἐπανέλθῃτε ἐνταῦθα, ἐγὼ δὲν παραλαμβάνω τὸ κατάστημά μου σπεύδει.

— Ἀγοράζετε διὰ τοὺς Παρισίους;

— Ναί! ἔχομεν ρητὴν παραγγελίαν ὅπως ἐν ὀρισμένη ἡμέρᾳ ἐξαποστειλωμεν τὸ ἐμπόρευμα.

Ὁ ἔμπορος προσεκάλεσε τὸν ξενοδόχον, μετὰ ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Ραοὺλ.

— Δώσατε αὐτῷ τὰ ἑξ λουδοβίικα, θέλω νὰ ἤμα· ἐξησφαλισμένος.

— Ἰδοὺ αὐτὰ!

— Εἰς αὔριον, κύριον!

— Εἰς αὔριον!

Καὶ ὁ ἔμπορος ἀνεχώρησεν.

Ἡ μαρκησία, ἦτις ἔμαθε τὰ γενόμενα, ἔκρινεν ὅτι ὁ Γεώργιος ἐποιήσατο χρῆσιν εὐτελεστάτου χρηματικῆς ποσῆς καὶ πολλοῦ πνεύματος, καὶ ἤλπιζεν ὅτι οὗτος δὲν θὰ κατακλιθῇ πρὶν ἔλθῃ νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐνεφανίσθη, καὶ αὕτη ἀπεκοιμήθη χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Τῇ ἐπικύριον, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, μόλις εἶπεν αὐτῇ δύο λέξεις· ἐφάνετο ὅτι τὴν ἀπέφευγεν. Εἰς τὸ πρόγευμα δὲν προσῆλθε. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ δείπνου ἠτήσατο ἄδειαν ἀπουσίας.

Ἐν ὀλίγοις, μέχρι τῆς ἀφίξεώς των εἰς Μασσαλίαν, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως

μη ἔλθῃ εἰς ἔκτενῃ συνδιάλεξιν μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἣτις, παρὰ τὴν θέλησίν της καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ περὶ τούτου, ἐπόθει νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἐν Μασσαλία ἡ ὑπόθεσις ἔμελλε νὰ προσλάβῃ σοβαρὸν χαρακτήρα.

XXI

Ἐνθα ὁ μαρκίων ἐμπιστεύεται τῷ Ραούλ τὴν μαρκησίαν, ὅπως συνοδεύσῃ αὐτὴν εἰς θαλασσίαν ἐκδρομὴν.

Ἐν Μασσαλία, ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἀφίξεώς των, ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρεταὶ ἀπεπέμφθησαν· ἡ Φανὴ ἔκλειεν ὡς ἡ Μαγδαληνή. Ὁ Ραούλ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ φροντιστοῦ μετετέθη εἰς τὴν τοῦ φίλου· κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ μαρκησία ἐκοιμᾶτο, ἐξυπνήσασα δὲ εὔρε παρὰ τὴν κλίνην της μαύρην τινὰ, ἣτις οὐκ ὀλίγον τὴν ἐφόβισε μὲ τὸ μέλαν αὐτῆς πρόσωπον καὶ τοὺς λευκοὺς ὀδόντας.

Ἡ μαύρη αὕτη ὠμίλει καλῶς τὴν γαλλικὴν.

— Κυρία, ἡσυχάσατε, εἶπεν αὕτη· εἶμαι μαύρη, ἀλλ' εὐπειθὴς καὶ ἀφωσιωμένη.

Ἡ μαρκησία ἐνόησεν ὅτι ὁ Γεώργιος, γνωρίζων τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ὑπηρετῆται ὑπὸ μαύρης, τῇ ἐπρομήθευσεν αὐτήν.

— Τίς σὲ ὠδήγησε παρ' ἐμοί, κόρη μου; ἠρώτησεν.

— Ὁ κύριος Γεώργιος.

— Πόθεν ἦλθες;

— Ἀπὸ τὴν Γουαδελούπαν.

— Διατί ἦλθες εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Διὰ νὰ ὑπηρετήσω εἰς κυρίαν.

— Διὰ νὰ ὑπηρετήσῃς ἐμέ;

— Μάλιστα, Κυρία.

— Γρήγορα λοιπὸν, ἐνδυσόν με.

Ἡ μαύρη, ἣτις, ἄλλως τε, ἦν νέα καὶ ὠραία ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς μαύρην, ἐπεδείξατο δεξιότητα, χάριν καὶ λεπτότητα, ἐξ ὧν ἡ μαρκησία μεγάλως ἠὐχαρίστηθη.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν νέαν αὐτῆς θαλαμηπόλον.

— Λίζα, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Λοιπὸν, Λίζα, ἰδοὺ ἐγὼ ἐνδεδυμένη ὅπως νὰ ζητήσῃς τὸν κύριον Γεώργιον.

Ὁ Ραούλ ἐνδεδυμένος λίαν κομψῶς, ὡς ἀποβλῶν τὴν ιδιότητα τοῦ φροντιστοῦ, εἰσῆλθε μετ' ἐλευθεριότητος ἣτις ἐξέπληξε καὶ ἠνώχλησε τὴν μαρκησίαν.

Τοῦτο δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ Ραούλ, ἄλλως τε ἐγίνωσκεν ὅ,τι θὰ συμβῆ.

— Κυρία, τῇ εἶπε, σὰς δυσηρέστησα· λίαν ταχέως ἀπέβαλον τὸν τίτλον μου ὡς φροντιστοῦ ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐνδύμα ἤλλαξεν, ὁ ἄνθρωπος ἔμεινεν ὁ αὐτός· ὁ ταπεινότερος καὶ ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος τῶν ὑπηρετῶν σας.

Οἱ λόγοι οὗτοι κατεπράυναν τὴν νεαρὰν γυναικᾶ· ἔπειθεν αὕτη τὴν χεῖρά της τῷ Ραούλ, ὅπως τὴν ἀσπασθῆ, καὶ οὕτως ἐπέθηκε τὰ ἄκρα τῶν χειλέων του, ἐπὶ τῶν ὠραιότερων ἐν τῷ κόσμῳ δακτύλων.

Τὸ διάβημα τοῦ Ραούλ ἦν λίαν δυσχερές, διότι δι' αὐτοῦ οὗτος ἀπεπειράθη νὰ ἐξεγείρῃ συγκίνησιν ἐπικίνδυνον μετὰ τὸλμης καὶ ἐπιτυχίας. Ἐν τῷ πνεύματι τῆς νεαρᾶς γυναικός οὐδὲν ἀπελείφθη πλέον ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἄλλοτε φροντιστοῦ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε Γεώργιε, εἶπεν αὕτη, κατεγοητεύσατε ἡμᾶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ τριηδίου, καὶ λυποῦμαι διὰ τὴν θέσιν, ἣν αἱ περιστάσεις σὰς ἐξηνάγκασαν νὰ τηρήσῃτε ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

— Εἴσθε ὑπερβαλλόντως καλὴ, Κυρία· ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐὰν ἦσθε ἠὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μαύρην θαλαμηπόλον σας.

— Ὑπερευχαριστημένη· ἀλλὰ πῶς αὕτη ἐφαντάζετο ὅτι τὴν ἀνέμενον;

Ὁ Ραούλ ἐμεϊδίασε.

— Κυρία, εἶπεν οὗτος, γνωρίζω τὰς μαύρας· αὐταὶ εἰσι ἀπλαῖ ὡς τὰ παιδιά καὶ δὲν ἐνοοῦσι τὰς μακρὰς ἐξηγήσεις. Ταύτην εὔρον ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ, ἀποβιθασθεῖσαν πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας καὶ ὅλως ἀμυχανοῦσαν. Τὸ πλοῖον ὅπερ μετεβίθασεν αὐτὴν ἦν ἐνώπιόν μου Ἡρώτησα τὸν πλοίαρχον, ὅστις μοι εἶπεν ὅ,τι ἡ Λίζα συνώδευε χέτραν τινὰ καλῆς οἰκογενείας,

P. DU BOISSEAU

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

('Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Εἰκάζω ὅτι ἐπὶ τούτου δὲν πταίει αὐτός, διότι καταλείπων με ἐραίνετο πίνω· ὅτι προσέτρεχε παρὰ τῷ Φρεδόκ· ἴτω; δὲ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Καλῶς! ἀλλ' ἔκτοτε; πάντοτε συναντᾶται ὁ ἀναζητούμενος ἄνθρωπος.

— Πιθανὸν ν' ἀπεποιήθῃ ὁ Φρεδόκ. Δὲν ἐπανεῖδοι τὸν Ἐστελάν, δὲ φρονεῖς δὲ βεβηχίως ὅτι διατελῶ εἰς ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ. Δὲν σοὶ ὑποκρύπτω ὅμως ὅτι, ἂν οὗτος ἐπετύγχανε νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τὸν Φρεδόκ, οὐδαμῶς θὰ δυσηρεστούμην, διότι ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπαγορεύεται ἡμῖν, ἐπιτρέπεται τῷ κ. Ἐστελάν.

— Ἰδοὺ πάλιν ὅτι μοὶ λαλεῖτε δι' αἰνιγματῶν. Τίνος ἐνεκεν τάχα δύναται ὁ κ. Ἐστελάν νὰ μονομαχήσῃ, ἐφ' ἡμεῖς ἀδυνατῶμεν νὰ τὸ πράξωμεν;

— Διότι ἀγνοεῖ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς, δηλαδὴ ὁ Μωγάρ καὶ ἐγὼ, γινώσκωμεν, εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ Σουκαρριέρ.

— Αὕτη δὲν εἶναι ἀπάντησις! ἀνεφώνησεν ὁ Γούης Βωτροῦ.

— Κύριε ἀνεψ' ἐ μ'· ἐπικνέλαθε ὁ Σουκαρριέρ, μὲ ἀναγκάζετε νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐπιμένετε ὑπὲρ τὸ δέον. Ὅταν τις ἐγγὺς θεῖον, τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ, πρέπει νὰ τὸν περιποιηθῆται, τί διάβολο! ἰδίως δὲ νὰ μὴ τὸν καταβασανίσῃ, ὅπως τῷ ἀποσπᾶσθαι, ἀπόρητον μὴ εἰς αὐτὸν ἀνῆκον.

— Ἀπόρητον! φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι δὲν ἔσομαι ἰκανός νὰ τὸ τηρήσω, ἂν συγκατετίθεσθε νὰ μοὶ τὸ ἐμπιστευθῆτε;

— Δὲν διατείνωμι· τὸ τοιοῦτον· ἀλλ' ἂ

ἣτις ἀπολέσασα ἐν Γουαδελούπα τὸν σύζυγόν της, ὑπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκογενεάν της ἐν Παρισίοις· ἀλλ' ἀσθενήσασα κατὰ τὸν διάπλου ἀπέθανε. Μοὶ ἔδωκε κατόπιον πληροφορίας περὶ τῆς μαύρης αἰτινες μὲ ἠὐχαρίστησαν πολὺ καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπεράσιστα νὰ τὴν ὀδηγήσω πρὸς ὑμᾶς.

— Ἀλλὰ τί εἶπατε αὐτῇ;

— Ὀνομάζεσαι Λίζα, σὲ ἐπερίμενα, ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κυρίαν σου.

— Καὶ ἐκείνη ἦλθε;

— Μὰ τὸν Θεὸν, ναί.

— Ἄνευ ἐτέρας ἐξηγήσεως;

— Οὐδεμίαν.

— Τοῦτο εἶναι ἀλλόκοτον. Καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν κυρίαν τη;

— Ἐνθυμεῖται αὐτὴν ἀμυδρῶς πως· τὸ μᾶλλον ἐγγὺς παρελθὸν εἶναι διὰ τὸν μαύρον περιπελεγμένον καὶ σκοτεινόν.— ὁμιλῶ περὶ τοῦ μαύρου δούλου·— δὲν σκέπτεται καὶ ὀλίγην ποιεῖται χρῆσιν τοῦ μνημονικοῦ του.

— Τοῦτο εἶναι λυπηρόν. Ἀλλ' ὑπηρετεῖ αὕτη καλῶς;

— Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Αὕτη πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα· νὰ κτενίσῃ, νὰ ἐνδύῃ, νὰ ράπτῃ, τὰ πάντα· τέλος εἶναι θαλαμηπόλος ἐξαιρετος.

— Καὶ ἡ πίστις αὐτῆς;

— Ὡς ἡ τοῦ κυνός. Προσπαθήσατε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ σὰς φοβῆται συγχρόνως τῇ χρήσει θωπεῖων τινῶν καὶ τιμωριῶν, καὶ βεβαιώθητε ὅτι θέλει σὰς λατρεύει.

— Διατί;

— Αἱ κόραι αὐταὶ εἰσιν ὡς τὰ φυτὰ, ἅτινα στρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον μετὰ πόθου, ἔχουσιν ἀκαταγώνιστον συμπάθειαν πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ ἔλκονται ὑπ' αὐτοῦ.

— Παράδοξον!

— Οὐδαμῶς. Τοῦτο εἶναι φυσικὸν εἰς τὰ ἀρχέγονα ὄντα. Ὑμεῖς ἔχετε θαυμασίαν ὠραιότητα καὶ θὰ προσηλωθῆ εἰς ὑμᾶς. Πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, πρὶν τῆς ἐγέρσεώς σας, αὕτη σὰς θαύμαζε, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε πρὸς ἐμὲ μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας, καὶ ὑπερχαίρουσα, μοὶ ἔλεγε·

« Ἡ κυρία μου εἶναι πολὺ ὠραία! »

(ἀκολουθεῖ.)

συζητώμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ προβῶμεν πολὺ μακρὴν. Υπάρχει μῦθος τοῦ Λαφονταίνου, ὃν σοὶ συνιστῶ ν' ἀναγνώσῃς ἐκ νέου.

— Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ ἀπόρητο... ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι γυνή.

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ! Ἄν, ἀντὶ ἀνεψιοῦ, εἶχον ἀνεψιὸν, θὰ ἐπέκλειον αὐτὴν ἐντὸς μοναστηρίου, καὶ θὰ τὴν ἄρινον νὰ διανύσῃ ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς της. Εἶναι ἀληθές ὅτι θ' ἀπεδίωρασκεν ἐκεῖθεν, διότι πάντες οἱ Βωτροῦ ἔχουσιν ἐν τῷ αἵματι τὴν ἀπειθειαν. Ἀλλ' ὅπως λαλήσωμεν σπουδαίως, ἀποκρίθητι εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἣν θὰ σοὶ ὑποβάλω: Ἄν ἡ Μαγδαληνὴ σοὶ ἐξήτει τὴν ἐκμυστήρουν τοῦ ἀπορρήτου, οὐ τοσοῦτ' διακαῶς ἐπιθυμοῦμεν τὴν γνώσιν...

— Ἡ Μαγδαληνὴ! Οὐδέποτε πλέον θὰ τὴν ἐπανίδω.

— Ὑποθετίσω ὅτι θὰ τὴν ἐπανεβλεπας. Ἄν δ' ἐγὼ σοὶ ἐνεπιστεύωμην τὸ μυστικὸν τοῦ αἰνίγματος, καὶ οὕτῃ ἐπέθιμι: νὰ τὸ μάθῃ, θὰ εἶχες τὸ θάρρος νὰ σιγήσῃς;

— Δίδω ὑμῖν περὶ τούτου τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Ὁ Σουκαρριέρ, ἀντὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἤναψε σιγάρον καὶ ἤρξατο νὰ καπνίζῃ εὐσυνειδήτως, ἐξακολουθῶν σὺν ἄμα τὸν περιπατὸν του. Οὗτος δὲ δι' αὐτὸν ἦν ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι.

Διανοεῖτο τὴν παράδοξον θέσιν τοῦ φίλου του Μωγάρ, καταδεδιχασμένου νὰ ὑφίσταται σιωπηλῶς τὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Μαγδαληνῆς προσγενομένης αὐτῷ ὕβρεις, ὡς ἐπίσης διανοεῖτο καὶ τὴν οὐχ ἤττον παράδοξον τοῦ ἀνεψιοῦ του θέσιν, μέλλοντος ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀφρικήν, χωρὶς νὰ γινώσκῃ πῶς νὰ προσενεχθῇ πρὸς τὸν Φρεδόκ ἐκεῖνον, οὕτως αἱ μηχανορραφίαι ἐπήνεγκον τὴν δυστυχίαν του.

Ὁ θεῖος ἐστάθμιζε τὰ τε ὑπὲρ καὶ τὰ κατῶ.

Νὰ καταστήσῃ τὸν Βωτροῦ ἐνήμερον πράξεως λίαν ἀξιωμαμένου, ἐξομολογηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μωγάρ, ἣν κίπως σοβαρόν. Ὁ Βωτροῦ δὲν θὰ συνελάμβανεν ἀγαθὴν ἰδέαν περὶ τοῦ κόμητος, καὶ ἴσως δὲν θὰ τῷ συνεχώρει ἐπὶ τῇ ἐξα-

πατήσει, ἄξαντι αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι νυμφευόμενος τὴν Μαγδαληνὴν συνεζεύγνυτο μετὰ θυγατρὸς εὐπατρίδου;

Ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦς ὁ Βωτροῦ ἐκέκτητο μικρὸν τι δικαίωμα νὰ μίθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἅτε παθὼν ἔνεκα παισιμάτων ἀλλοτριῶν ἦν δ' ὡσπύως καλὸν νὰ τὴν μάθῃ, ὅπως ἡ ἐν γνώσει αὐτῆς καθ' ὃν χρόνον παρούσῃαζετο περίστασις ἀπίθανος μὲν, ἀλλ' ἐν τούτοις οὐχὶ καὶ πάντῃ ἀδύνατος νὰ ἐπισυμβῇ.

Ἐν τῷ βάθει, ἐν τῷ μυχαιτάτῳ βάθει τῆς καρδίας αὐτοῦ ὁ Σουκαρριέρ διετήρει ἐλπίδα, ἣν πάνυ πεφροντισμένως ἀπέκρυπτεν. Ὑπελόγιζε δηλαδὴ καθ' ἑαυτὸν ὅτι, ἂν ὁ Ἐστελὰν ἐξέβιάζε τὸν Φρεδόκ εἰς μονομαχίαν, δυνατόν ἦν νὰ ἐκπέμψῃ ὁ Φρεδόκ τὸν Ἐστελὰν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ ἡ τοιαύτη λύσις οὐδαμῶς θὰ δυσχερῆσαι αὐτόν. Ἄνευ δὲ μεγάλης θλίψεως θὰ ἐμάνθανεν ὅτι ἀμφοτέροι οἱ ἀνταγωνισταὶ ἐπλήγησαν κειρίως, καὶ ὅτι οὐδέτερος τούτων θὰ ἐπέζη μετὰ τὴν μονομαχίαν ἐκείνην.

Τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα δὲν ἦσαν μὲν χριστιανικά, ἀλλ' ὁ Σουκαρριέρ δὲν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐξωθῇ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εὐχῆται μακροβιότητα τοῖς ἐχθροῖς τῶν φίλων του, ὅπότεν ὁ θάνατος αὐτῶν θ' ἀπέδιδεν εἰς τοσοῦτους τὴν εὐτυχίαν.

Δὲν ἐπιθύμει νὰ τοὺς φονεύσῃ αὐτὸς οὗτος, ἀλλ' οὐτε ἑ ἀνεψιὸς του νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτόν δὲν θ' ἀπηρέσκετο ὁμοῦς ἂν μεταξὺ τῶν ἀλληλεσφάζοντο.

Τῆς Μαγδαληνῆς δὲ χρευσούσης, ὁ Βωτροῦ κατ' οὐδὲν θὰ παρεκωλύετο ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἅτε μὴ χηρεύσασαν μέσῳ αὐτοῦ, καὶ τότε θὰ εἶχεν ἄμεσον συμφέρον νὰ γνωρίσῃ τὸν γεννίτορα τῆς Μαγδαληνῆς.

Δυνατὸν ἦν νὰ ἐλάμβανεν οὗτος ὑπ' ὄψιν τ' ἀτοπήματα ἀγχιστείας μετὰ τῆς υἱοθετηθείσης θυγατρὸς τῆς μιγάδος, καὶ ν' ἀπεποιεῖτο νὰ δώσῃ τ' ὄνομά του εἰς κόρην γυναικὸς μὲν ἐξαπατησάσης τὸν σύζυγόν της, ἀνδρὸς δὲ διαπραξαμένου χαμερπεῖς καὶ ἀπηνεῖς ἐκδικήσεις.

Εἰ λοιπὸν ὁ Βωτροῦ ὤφειλε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐνώπιον τοιαύτης ἐνώσεως, ὅτε αὕτη θὰ καθί-

στατο πιθανῇ, πολλῶν προτιμώτερον θὰ ἦν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ παραυτίκα, διότι ἡ τοιαύτη πιθανότης λίαν προσεχῆς ἐπέκειτο.

Προφανῶς ὁ Φρεδόκ καὶ ὁ Ἐστελὰν οὐδέποτε θὰ συνηντῶντο, ἂν δὲν συνηντῶντο τώρα συντόμως.

Ὁ Σουκαρριέρ δὲν τοὺς εἶδε μὲν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἀλλ' ἦν μονοῦ βέβαιος ὅτι ὁ εἷς ἀνεξήτει τὸν ἕτερον, καὶ ὅτι ὁ ἕτερος τούτων δὲν θὰ διέφευγεν ἐπὶ μακρὸν, καθότι ὁ Ἐστελὰν ἦν ἱκανὸς νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ ἔσχατα μέσα, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν καταγγελέα του νὰ δώσῃ αὐτῷ λόγον ἐπὶ τοῦ τῆς τιμῆς πεδίου.

— Πείθομαι εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, εἶπεν ὁ θεῖος ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ ἀνεψιοῦ· ἀλλὰ μοὶ ὑπόσχεσαι ἐπίσης ν' ἀπαντήσῃς εὐλικρινῶς καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, ἅς μέλλω νὰ σοὶ ὑποβάλω;

— Ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου; ἀπήντησεν ὁ Βωτροῦ. Μήπως μὲ κατελάβετε ποτε θηρεύοντα ὑπεκφυγὰς ἢ λοξοδρομοῦντα;

— Ὅχι. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι εὐθύς καὶ ἀπλοῦς, ὡς σπάθη θωρακοφόρου. Ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ καὶ πρόκειται μεγάλως νὰ ἐκπλαγῆς...

— Εἶμι εἰθισμένος εἰς τὰς ἐκπλήξεις ἀπὸ τινος, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἀλγεινάς, εἶπεν ὁ Βωτροῦ κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι δὲν ἔφρασες ἐτιεῖς τὸ τέρμα, μηδαμῶς δ' ἀπεκδέχεσαι ἐκεῖνο, ὅπερ μέλλω νὰ σ' ἐρωτήσω.

— Ἀπεκδέχομαι τὰ πάντα.

— Λοιπὸν! Ἐρωτήσεις πρώτη: Θὰ ἐνυμφεύσω τὴν θυγατέρα τοῦ Φρεδόκ, ἂν εἶχε τοιαύτην;

— Τοῦτο εἶναι τὸ αὐτό, ὡς εἰ μὲ ἠρωτᾶτε ἂν θὰ ἐνυμφεύωμην τὴν θυγατέρα τοῦ δημίου.

— Ἴδου σαφῆς ἀπάντησις. Εἶναι πρόδηλον ὅτι ἂν ἤρχετο τις νὰ σοὶ εἴπῃ: Ὁ δημῖος ἔχει θυγατέρα, τὴν ὅποιαν ἀγνῶστε· στέργετε νὰ κατατῆ Κυρία Βωτροῦ; θὰ ἐχλεύαζες τὸν ἐπὶ τῶν συνοικεσίων μεσίτην ἐκεῖνον, καθότι θὰ τὸν ἐξελάμβανες ὡς παράφρονά. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐνωθὲ τὸ πρᾶγμα, ὅπως δὲ διάφορος εἶναι ἡ προκειμένη περίπτωσις. Ὑποτίθιμι ὅτι ἐρᾶσαι κείνιδος, θεωρουμένης καλῆς οἰκογενείας, ἥτις

δὲ σ' ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἀξιώρατος. Πάραυτα πληροφορεῖσαι ὅτι ὁ κύριος πατὴρ τῆς τυγγάνει δημῖος. Τί τότε θὰ ἔπραττες;

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω, φίλτατε θεῖε, ὅτι ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις εἶναι παράλογος.

— Καλῶς! Ἴδου ὅτι μοὶ ὑπεκφεύγεις ὅσον τὸ χέλι, ὡς λέγουσιν εἰς τὴν κοινὴν ομιλίαν. Ἡ ὑπόθεσις μου ἀπεναντίας εἶναι λογικωτάτη.

— Αἱ θυγατέρες τῶν δημίων δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸν κόσμον, μεθ' οὗ ἐγὼ ἀναστρέφομαι.

— Δυνατὸν ὁμοῦς νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ θυγάτηρ ν' ἀγνοῇ τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς της ἐξακουμένον ἐπάγγελμα.

— Νὰ ἦνα; θυγάτηρ δημίου, καὶ νὰ τὸ ἀγνοῇ; Τὰ τοιαῦτα πράγματα δὲν ἀπαντῶνται ἢ εἰς τὰ μελοδράματα.

— Δὲν πρόκειται περὶ μελοδράματος. Ἀποκρίθητι. Θ' ἀπεσύρετο ἢ θὰ ἐνυμφεύεσο;

— Ἄγνοῶ, μὴ τὴν πίστιν μου!

— Ἐννοεῖς νὰ εἴπῃς ὅτι ἡ ἀπόφασίς σου θὰ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς μείζονος ἢ ἡττονος κλίσεως, ἣν θὰ ἠσθάνεσο πρὸς τὸ ἄτομον. Διάβολε! καὶ ἐγὼ φρονῶ οὕτω καθ' ἐκάστην βλέπομεν ἄνδρας νυμφευμένους γυναικας κακοθήεις, πρὸς ἅς ἐμμανῶς ἐρωτεύθησαν. Τὸ πάθος εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ κιννοῦ νοός. Ἀλλὰ κατ' ἀρχήν...

— Πῶς, κατ' ἀρχήν...;

— Ναί· παραδέχεσαι ὅτι ἀνὴρ ἀξιοπρεπῆς παρορᾷ τὰς προλήψεις, καὶ δὲν μεριμνᾷ περὶ τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ πατρὸς, ἀρκεῖ ἢ θυγάτηρ νὰ ἦ ἀνεπίληπτος;

— Ὅχι.

— Ἀναμφήριστον ὁ εἶναι ὅτι, ἂν ὁ πατὴρ, ἀντὶ νὰ μετέρχεται τὸν δημῖον, ὅπερ κατὰ βέβαιον οὐδὲν φέρει τὸ ἀτιμωτικόν, ἦν ἐγκληματίας, τὸ φρόνημά σου θὰ ἦν τὸ αὐτό.

— Τότε κατὰ μείζονα ἐτι λόγον θ' ἀπεποιούμην.

— Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν ὁμοῦς πάντοτε ὅτι ὁ ἔρωσ δὲν θὰ σὲ εἶχε παρασύρει ἀπωτέρω ἀπ' ὅσον ἐβούλεσο νὰ προβῆς;

— Ἐπρεπε νὰ ἤμην διαβολικῶς ἐρωτευμένος.

— 'Επί τούτου εἶσαι ἰκανώτατος. Ἴδου ἐσχημάτισα, εἴτε σχεδὸν ἐσχημάτισα ἰδέαν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ζητήματος. Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὸ ἐπόμενον. Θὰ ἐμονομάχησι μετὰ τοῦ πατρὸς νεάνιδος, ἧς ἐξῆσαι;

— Ὅχι βεβαίως.

— Οὐτ' ἂν αὐτὸς ὁ πατὴρ εἴχε σπουδαίως προσβίβει τοὺς φίλους σου, εἴτε καὶ σὲ αὐτόν;

— Οὐτ' ἐν τοιαύτῃ τινὶ περιπτώσει. Ἄλλως τε δὲ δὲν θὰ ἐρωτευόμην πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐχθροῦ μου, οὔτε τοῦ ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας μου.

— Πάντοτε ἐπικέρχεσαι εἰς τὰς ὑπεφυγάς. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἀκριβῶς ἐράσῃς τοιαύτης, ὅτι τὴν λατρεύεις.

— Ὡς ὁ Ρωμαῖος ἠράσθη τῆς Ἰουλιέττης. Ἀλλὰ, φίλτατε θεῖε, δὲν εὐρυσκόμεθα πλέον εἰς τοὺς χρόνους τῶν Μονταίγων καὶ Καπουλέττων. Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν ὑφίστανται πλέον κληρονομικὰ μίση.

— Καὶ πάλιν μεταθέτεις τὸ ζήτημα. Ἐγὼ σοὶ λαλῶ περὶ ἐχθροῦ κεκρυμμένου, περὶ ἀνθρώπου προξενήσαντος κακὸν εἰς τοὺς οἰκείους σου χωρὶς νὰ φανῆ, καὶ οὐτινος πληροφοροῦσαι αἰφνης τὰ κακοῦργήματα, ὅτε ἦσαι ἤδη ἐρωτευμένος πρὸς τὴν θυγατέρα του.

— Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀπίθανον.

— Ἀλλ' ὅμως δυνατόν. Ὁ Μωγάρ δὲν ὑπόπτειν, ὡς οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἔστελάν, ὅτι ὁ Φρεδὸκ τοὺς κατέτρεχε, καθότι εὐτος ἐνήργει ἐν τῇ σκοτίᾳ. ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐφανερῶτο, ἦν πολὺ πιθανὸν ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἀνεκίλυπτον.

— Ὁ Φρεδὸκ εἶναι ἐξαιρέσις... πρὸς δὲ ὁ Φρεδὸκ δὲν ἔχει θυγατέρα.

— Ἄν ὅμως εἴχε τοιαύτην, θὰ τὴν ἐνυμφεύσο;

— Ὅχι, μυριάκις ὄχι.

— Ἐννοεῖται καὶ ἂν ἀκόμη ἦσο ἐρωτευμένος μετ' αὐτῆς. Τότε, τέκνον μου, σοὶ συνιστῶ νὰ λησμονήσῃς τὴν Μαγδαληνὴν.

— Τί ὑπονοεῖτε διὰ τούτου;

— Δὲν ἐμάντευσας;

— Οὐδαμῶς.

— Ἐ! λοιπόν! Ὁ Φρεδὸκ εἶναι ὁ γνήσιος πατὴρ τῆς Μαγδαληνῆς. Κατανοεῖς ἤδη τὸν

λόγον, δι' ὃν ὁ Μωγάρ δὲν δύναται νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτοῦ;

— Κατανοῶ ὅτι μὲ χλευάζετε, φίλτατέ μοι θεῖε

— Φίλτατε ἀνεψιέ, οὐδεμίαν αἰσθάνομαι πρὸς τούτο κλίσιν. Αὐτὸ, ὅπερ σοὶ λέγω, εἶναι ἀληθὲς δυστυχῶς. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωγάρ καὶ τῆς κρεοῦ. ἦν ἐνυμφεύθη, ἀπέθανεν ἐν Νέα Αὐρηλία, καθ' ὃν χρόνον καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Φρεδὸκ... ἡ γυνὴ δηλαδὴ ἐκείνη, ἣτις ἔστρεψε ν' ἀπκλιθῆ ὑπὸ τοῦ Μωγάρ. Ἐπιζητάσης; δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φρεδὸκ, ὁ Μωγάρ προσέλαβε καὶ ἀνέθρεψεν αὐτήν. Ἐκείνη εἶναι ἡ φέρουσα τανῦν τ' ὄνομά του καὶ ἡ ὑπὸ σου ἀγαπωμένη. Εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ.

— Τίς εἶπεν ὑμῖν τὰ τοιαῦτα;

— Αὐτὸς ὁ Μωγάρ, καὶ σοὶ ὁμνύω ὅτι ὑπέφερε πολὺ ἀνακρινῶν μοι ταῦτα. Δὲν θὰ ὑποθέσης βεβαίως ὅτι θὰ κατηγορεῖ ἑαυτοῦ διὰ προμοίαν πράξιν, ἂν δὲν διέπραττεν αὐτήν.

— Ὅχι, διότι εἶναι ἐγκλημα.

— Ἡ λέξις εἶναι πως αὐστηρά. Ἄγνωστί τινι τρόπῳ νὰ χαρακτηρίσω ἐπακριβῶς τὴν διαγωγὴν τοῦ δυστήνου φίλου μου, ὅστις δύναται νὰ προσαγάγῃ ἰκανὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι περιεπλάκη εἰς χειρὶστην ὑπόθεσιν.

— Οἰαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ σφάλματά του, ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι πάντῃ ἀθῶα, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βωτροῦ.

— Κατὰ τοσοῦτον μάλιστα ἀθῶα, ἀπήνησεν ὁ Σουκαρριέρ, καθ' ὅσον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τῆς, ὡς καλῶς κατανοεῖς· μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀγνοεῖ ἔτι ὅτι ὁ Μωγάρ δὲν εἶναι ποτὴρ τῆς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ἀγνοήσῃ διὰ παντός, καθότι θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον σου, ὡς ὁμοσάς μοι ἐπὶ τῆς τιμῆς σου, οὐδὲν ν' ἀναφέρῃς αὐτῇ ἐξ ὅσων ἤδη σοὶ ἀπεκάλυψα.

— Δυνατὸν ὁ Φρεδὸκ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ... δυνατὸν μάλιστα καὶ ν' ἀπατήσῃ αὐτήν.

— Οὐδὲν τούτων συμβήσεται, διότι ὁ Φρεδὸκ ἀγνοεῖ ὅτι εἶναι θυγάτηρ του. Ἐὰν ἐγίνωσκε τὸ τοιοῦτο, δὲν θὰ τὴν κατεβαθάνιζεν, ὡς ἔπραξεν. Ἴδου, ὅτε ἐπίστασαι τὴν κατάστασιν,

ἐπαναλαμβάνω τὰς ἐρωτήσεις μου ἐκζητῶν σοὶ νὰ μοὶ εἴπῃς ἐν συνειδήσει ἂν δύνησαι νὰ ἐκτεθῆς εἰς τὸ νὰ φονεύσῃς τὸν Φρεδὸκ, εἴτε νὰ φονεύῃς ὑπ' αὐτοῦ.

— Ὅχι, ὑπετραύλισεν ὁ Βωτροῦ, τὸ τοιοῦτο θὰ ἦν τερατῶδες.

— Ἄριστα. Ὁμογνωμονοῦμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὅθεν ἀπεφασίσθη ὅτι δὲν θὰ σκεφθῆς πλέον ἐπὶ τῆς ἀδυνάτου ἐκείνης μονομαχίας. Οὐδεὶς τῶν γινωσκόντων τὴν ἀλήθειαν δύναται νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Ὁ Ἔστελάν γινώσκει ταύτην;

— Ὅχι, κατὰ μέγα εὐτύχημα. Οὐδεὶς δὲ θὰ τῷ τὴν ἀνακοινώσῃ. Ἄν ὁ Φρεδὸκ ἀπορατίσῃ νὰ τῷ δώσῃ λόγον διὰ τὴν διαγωγὴν του, καὶ συμβῆ δυστύχημα εἰς τὸν ἕνα τῶν δύο, ἐγὼ ἀπονίπτωμαι τὰς χεῖρας. Μηδὲν ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ τοὺς διαφωτίσωμεν, ἡ δὲ μέριμνα περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ φίλου μου Μωγάρ μοὶ ἐνδιαφέρει πολλῶ μᾶλλον τῆς ἐκβάσεως τῆς μονομαχίας ταύτης μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, οὓς βεβαίως δὲν ὑπεραγαπῶ. Ἀκριβῶς δὲ διότι ὁ Ἔστελάν δύναται νὰ καταλύσῃ τὸν βίον ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν, πορουσιαζομένης τῆς περιστάσεως, θὰ ἦσο πάντοτε διατεθειμένος νὰ νυμφευθῆς τὴν Μαγδαληνὴν. Σὺ δὲ μοὶ ἀπήνησας ἀρνητικῶς λέγων ὅτι εἰς Βωτροῦ δὲν ἦδύνατο νὰ καταστῆ γαμβρὸς κακούργου ἐπιχειρήσαντος κατὰ πάντων ἡμῶν ἔκθεσμον πόλεμον. Φρονῶ ὅτι ὀρθή ἐστίν ἡ τοιαύτη κρίσις σου. Παύσωμεν πλέον λαλοῦντες περὶ τούτου, καὶ ἀσχοληθῶμεν περὶ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν σου. Εὖρος ἀγοραστὴν τῶν ἀγγείων καὶ τῶν σιδηρικῶν σου;

— Φρονῶ ὅτι εὖρον. Ὁ Μέτελλος γινώσκει ἐραστὴν τινα τῶν τοιούτων, μεθ' οὗ θὰ συμβιβασθῶμεν, ἀλλὰ...

— Εἶδες κατ' αὐτὰς τὸν ἀξιάγαστον ἐκείνον ρυπαρογράφον;

— Μάλιστα... πρὸς στιγμὴν... κατὰ τὸ Βουλεβάρτον... ἀλλὰ, θεῖε, ἡ πώλησίς μου αὕτη δὲν μ' ἐπασχολεῖ τὸ παράπαν. Χιλιόφραγά τινα γραμμάτια περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα μοὶ

εἶναι ἀρκούντως ἀδιάφορα. Θὰ ἔχω πάντοτε ἰκανὰ ὅπως τρώγω ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῶν ὑπαξιωματικῶν. Τὸ μᾶλλον ἐπασχολοῦν με εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ἀληθῶς; ἐφρόνουν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Φρεδὸκ διὰ σὲ δὲν ὑφίστατο πλέον.

— Μήπως αὐτὴ πταίῃ, ἂν ὁ πατὴρ τῆς διεπράξατο ἀνοσιουργήματα;

— Ἄ! ἄ! συνηγορεῖς ἤδη ὑπὲρ αὐτῆς. Τί ἀπέβησαν λοιπὸν αἱ ὠραῖαι ἀρχαί, αἱ πρό τινος μόλις προσέβαλλες; Οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ, ἔλεγες, οὔτε τὴν θυγατέρα δημίλου, οὔτε τὴν θυγατέρα κακούργου.

— Προέτεινα ὅμως ἐπιφυλάξεις.

— Ἐγὼ πρότεινα τοιαύτας. Ἀναμνήσθητι τῶν λόγων μου: Ἐκτὸς ἂν ὁ ἔρως σὲ παρασύρῃ ἀπωτέρω ἀπ' ὅσο ἐβούλεσο νὰ προβῆς. Καὶ ἐπροφήτευσα. Λατρεύεις τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιζητεῖς ἢ νὰ τὴν νυμφευθῆς, ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα.

— Οὐσαν ἔγγαμον ἤδη, οὐδέποτε θὰ τὴν νυμφευθῶ.

— Ἀλλ' ἂν ἐν τούτοις ἐχῆρευσεν; Αὐτὸς ὁ Φρεδὸκ πρέπει νὰ ἦναι δεξιὸς ξιφομάχος, καθὼ παρασκευαζόμενος πρὸ δεκαετίας νὰ λογαριασθῆ μετὰ τοῦ Μωγάρ, στοιχηματίζω δ' ὅτι ἐξησκεῖτο περὶ τὴν ξιφομαχίαν, ἐνῶ ὁ Ἔστελάν κοτηγάλισκε τὸν βίον διατρέχων τὸν κόσμον.

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι μέλλουσι νὰ μονομαχήσωσιν;

— Ἄγνωσ τὸ τοιοῦτο, ἀλλὰ γινώσκω ὅτι ὁ Ἔστελάν τὸ ἐπιθυμεῖ, καὶ ὅτι εἶναι ὁ μόνος μεταξὺ ἡμῶν ὁ δυνάμενος νὰ τὸ πράξῃ, διότι οὐδαμῶς ὑποπτέει ὅτι ὁ Φρεδὸκ τυγχάνει πενθερός του. Ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἢ νὰ σταυρώσωμεν τοὺς βραχίονας καὶ ν' ἀναμεινῶμεν τὴν ἔκβασιν, ἐξ ἧς μηδὲν ἔχομεν νὰ ζημιωθῶμεν. Θὰ τολμήσω μάλιστα νὰ εἴπω ὅτι ἐκ ταύτης δύναται ὀπωδήποτε νὰ καρπωθῶμεν. καθότι μηδέτερος τῶν διαμαχομένων εἶναι ἄξιος τοῦ θρήνου ἡμῶν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΛΗΘΑΡΓΙΑ.

Εν μέσῳ τοῦ χωριδίου Τενέλλης, ἐν τῷ νεμῷ Ριβεμόν τῆς περιφερείας Ἁγ Κεντίνου τῆς Αἴνης, καί ἐν τῇ συμβολῇ πολλῶν δρόμων εὔρηται βρύσις φέρουσα ἐπὶ κορυφῆς τὴν σταύρωσιν· βήματα δὲ τινα ἀπωτέρω καὶ ἀριστερόθεν ἐγήγερται μετρίου ἐξωτερικοῦ οἰκία ἀχυροσκεπῆς καὶ τὴν πρόσοψιν ἐρυθρὰν βεθαμμένην ἔχουσα. Ἐκεῖσε ἀναπαύεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1883 ἡ Μαργαρίτα Βουαγενθὰ βεθυβισμένη ἐν ληθαργικῷ ὑπνῳ διαρκούντι ἀπὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως ἔτων.

Δύο δωμάτια ἀπαρτίζουσι τὴν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας οἰκουμένην καλύθην· ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ τούτων καθέδου ἡ Μαργαρίτα, ἔνθα ἐπικρατεῖ ὑγρὸν ψῦχος· ἀμυδρὸν διεισδύει φῶς μέσῳ τῶν παραπτασμάτων παραθύρου ἀνοιγομένου, ἐπὶ κηπαρίου. Παρεμφερῆς πρὸς τὰς ἀγίας ἐκεῖνας εἰκόνας τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὠχρὰ μορφή τῆς ὑπνωττούσης, νεάνιδος διαγράφεται ἐπὶ τῶν λευκῶν σινδόνων τῆς κλίνης τῆς. Τὰ ὄμματά εἰσι κεκλεισμένα. Σκέπτεται ἴσως· Καὶ περὶ τίνος ἄρα σκέπτεται; Εἴτε οὐνευροπολεῖ;

Ἡ ὠραιοτάτη μορφή τῆς εἶναι ἤρεμος, ἡ μήτηρ αὐτῆς τῇ ἀνοίγει ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες δ.α.τελοῦσιν ἀμαυροί. Τότε φαίνεται δυσηρεστημένη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαταρᾷ τοῦ ὑπνου τῆς, καὶ αἱ παρειαὶ αὐτῆς καλύπτονται δι' ἔλσφροῦ ἐρυθμάτος. Ἡ θερμότης τῶν χροτάφων τυγχάνει ἀρκούντως ζωηρὰ, αἱ δὲ παρειαὶ κέκτηνται εἰσέτι ποῖαν τινα εὐαισθησίαν.

Ἡ Μαργαρίτα φέρει ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐνδυμασίαν ἐξ Ἰνδικῆ ὑφάσματος. Αἱ χεῖρές εἰσι ψυχραὶ ὡς χεῖρες νεκρᾶς, αὐτὴ δὲ εἶναι ἰσχυροτάτη. Τὰ ὄστα τῶν ἰσχυῶν προέχουσιν ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά τῆς, αἱ δὲ κνήμαί εἰσιν ἄκαμπτοι· ἐπ' αὐτῶν ἠσθάνετο νευρικάς δονήσεις ἰσχυρωτάτας κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ὑπνώσεως αὐτῆς. Τῆς ὠραίας κοιμημένης ἡ ἀναπνοὴ εἶναι ἐλαφρωτάτη, μόλις καταληπτὴ τοῖς παρατηρηταῖς γινομένη. Ὡς τροφή δίδεται αὐτῇ πεπτόνων (χυλός. Διαφοῦσης τῆς τριετίας ταύτης ἡ ληθαργία οὐδαμῶς διαταράχθη ὑπ' ἀδιαθεσίας τίνος, καὶ οὐδαμῶς φαίνεται κατὰ τρία ἔτη πρεσβυ-

τέρω· ὁ χρόνος προσομοιάζει ὡσεὶ διολισθητῶν ἐπὶ αὐτῆς. Τὰ γεγονότα ταῦτα ὄντα λίαν παράδοξα, μέλλουσι νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον προσεκτικῆς ἐρευνῆς ἐκ μέρους ἐπιτροπέας εἰδικῶν ἰατρῶν.

Ἄλλοκοτος ὀφθαλμολογικὴ περίπτωσις ἀπησχόλησεν ἐσχάτως τοὺς ἰατροὺς τοῦ Χικιάγο ἐν Ἀμερικῇ. Κυρία τις προσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυκλινικῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις εἶχε τὴν παράδοξον ιδιότητα νὰ βλέπῃ ἐν τῷ σκότει. Ὁ μικρὸς ὠδηγήθη εἰς σκοτεινὸν θάλαμον καὶ ἐγένοντο διάφοροι δοκιμαίαι, αἵτινες ἐκτὸς πλέον πάσης ἀμφιβολίας ἀπέδειξαν, ὅτι παθολογικῶς ἡ περίπτωσις εἶναι πραγματικὴ. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου ἔλσμπον ἀπαιστίως ὡς δύο πύρινα σφαῖραι, κατ' ἀκριβεστέρως δὲ κατόπιν παρατηρήσεις εὔρηθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς ἦσαν σχεδὸν ὁμοίοι σχημᾷ με τοὺς τῆς γαλῆς, τὸ μέγιστον δὲ τῆς ἰριδὸς μέρος λείπει ὀλοτελῶς καὶ μόλις μικρὰ τινα ἔγχνη αὐτῆς φαίνονται ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ πλευρᾶς. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο μέρος διαστέλλεται εὐθύς ἅμα ἐπέλη σκότος, καὶ τότε ὁ μικρὸς βλέπει ὅπως ἡμεῖς εἰς τὸ φῶς. Ἰσχυρὰ λάμψις καὶ ὅπως ἔντεταμένον φῶς ἀμαυροῖ τὴν ὄψιν του καὶ ἔνεκα τῆς ἀδυναμίας του ταύτης δύναται νὰ βλέπῃ καθαρώτερον τὰ μακρὰν ἢ τὰ πλησίον κείμενα. Ὁ ὀφθαλμιατροὶ ἐκ συμφώνου ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ παράδοξα τοῦτο τῆς φύσεως.

X

Κατὰ τὰς πληροφορίας ἀγγλικῆς περιοδικῆς ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Κολομβία εἶδος βοτάνης, ὀνομασθείσης ἐκεῖ ἀλίζας, ἀφ' ἧς ἐκκρίνεται χυμὸς, μεγάλως δυνάμενος νὰ συντελέσῃ πρὸς ἐπίσχεσιν τῆς κινδυνωδέστερας αἰμορρα-

γίας. Διὰ μαχαιριδίου, βεθαμμένου ἐν τῷ χυμῷ τούτῳ, ἐχωρίσθησαν εὐκολώτατα τὰ παχύτερα αἱματοφόρα ἄγγεῖα, χωρὶς νὰ ἐπέλη ἡ παραμικρὰ αἱμορραγία.

X

Δίκη παράδοξος ἐπὶ διαταρᾷ τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης διεξάγεται ἐν Ἀναμβέρῳ τῆς Σαξωνίας. Συμμορία μυῶν εἰσήλασεν εἰς τινα οἰκίαν, καταστρέφουσα πάντα τὰ ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐδώδιμα καὶ διαταρᾷ τὰ διὰ τῶν νυκτερινῶν τῆς περιπολιῶν τὴν ἰσχυρίαν τοῦ οἰκοδεσπότη. Οὗτος, ἀφ' οὗ ματτίως ἀπεπειράθη νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἐπιδρομείς, οὓς ἐφοβούτο διὰ τὸ μέγεθος νὰ πλησιάζωσι καὶ αὐτὰί σὶ γαλαῖ, κατέφυγεν εἰς εὐφυῆ στρατήγημα θέλων πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπροσκήτων ξένων του, οἵτινες ἀπέδειχθησαν τοσοῦτον ἐνοχλητικοὶ καὶ ἐπιζημίιοι. Διὰ τίνος μηχανήματος κατέρθωσεν νὰ συλλάβῃ ἡμέραν τινα ἕνα τῶν ἀρχηγῶν τῆς συμμορίας, οὗτινος ὅμως ἐφέισθη τῆς ζωῆς καὶ ὄν εἰς οὐδεμίαν ὑπέβαλε τιμωρίαν ἀλλ' ἀνῆρτησε μόνον ἀπὸ τοῦ λαίμου τοῦ ἡχηρὸν κωδωνίσκον καὶ ἀφῆκεν εἶτα ἐλεύθερον. Ὁ ἀπελευθερωθεὶς ποντικός ἐσπευσε νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὰ μέλη τῆς συμμορίας τὸ τραγικωμικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον τοῦ βίου του· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀκούοντες τὸν ἀδιάκοπον ἤχον τοῦ κωδωνίσκου τοσοῦτον ἐφοβήθησαν, ὥστε ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον ἐκεῖνον διὰ παντός. Τοῦτο ἐννοεῖται, ὅτι προσεδόκα καὶ ὁ ἰδιοκτήτης, ὅστις ἐν γνώσει περιέβαλε τὸν πρῶτον συλληφθέντα μὴν διὰ τοῦ παρασήμου ἐκεῖνου τοῦ λαίμου.

Ἄλλ' ἡ συμμορία κατέφυγεν εἰς τὸν συνορεύοντα οἶκον, ὁ δὲ κωδωνοφόρος ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τοὺς συντρόφους του. Ὁ οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας ταύτης καὶ πᾶσα αὐτοῦ ἡ οἰκογένεια, μὴ φανταζόμενοι ὅτι ὑπάρχουσι ποντικοὶ κωδωνοφόροι, ἐξηγείροντο τῆς κλίνης ἐπὶ νύκτας πολλὰς ἔντρομοι ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς μυστηριώδους ἐκεῖνης κωδωνοκρούσεως. Πολλάκις ἠθέλησαν, ἐπιδεικνύοντες θάρρος, νὰ ἐρευνησωσιν εἰς τὰς γωνίας τῆς οἰκίας, ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸν ἀφανῆ κωδωνοκρούστην, ἀλλ' οὐδένα εὔρισαν, καὶ τότε ὁ τρόμος αὐτῶν ἐδ.πλασιάζετο

ὑποπευόντων, ὅτι ἄνευ τῆς ἐπενεργείας τοῦ δικθόλου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβαλῶσιν τοιαῦτα ἐν τῷ οἴκῳ των.

Μετὰ μακρὰν πάροδον χρόνου ἀπεκαλύφθη τὸ στρατήγημα τοῦ γείτονος. Ἀκριτόμυθος θεραπεινὸς ἀφηγήθη τὸ γεγονός καὶ τότε ὁ οἰκοδεσπότης τῆς δευτέρας οἰκίας κατήγγειλε τὸν γείτονα ἐπὶ διαταρᾷ τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης του ἐν ὧρα νυκτὸς διὰ τῶν ἀπεσταλμένων του κωδωνοφόρων!

Ἀγεοῦμεν ἂν ἀπεφάνθη εἰ καὶ τί ἀπεφάνθη τὸ ἐν Ἀναμβέρῳ δικαστήριον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Κυρία εἰς τὴν ἐξοχὴν ζητεῖ ὑπηρέτριαν. Χωρικός δὲ πληροφορηθεὶς τοῦτο προσέρχεται αὐτῇ λέγων:

— Ἦκουσα, κυρά, πῶς ζητᾷς δούλα. Νὰ σοῦ φέρω τὴν κόρη μου, τὴν Σταμάτα.
— Εἶναι παλληκάρη ἰς τὴν δουλειά;
— Ἄν δὲν ἦναι ἀκόμη, κυρά μου, θὰ γενῆ, γιὰτὶ ἔχει φιλαίσις μετὰ τὰ καλλίτερα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ.

X

(1) κ. Παλάβρας, ὁ γνωστὸς γυναικοθήρας δὲν φημίζεται οὐδόλω; ἐπὶ ἀνδρῶν.

Προσφάτως φίλος τις τὸν ἠρώτησε:

— Ἀλλὰ διατὶ τρέφεις ἰδιόζουσαν συμπάθειαν πρὸς τὰς χήρας;
— Διότι οἱ σύζυγοί τῶν εἰσιν οἱ ἥττον ἐπίφοβοι, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

X

Ἐπιθεωρητῆς τῶν σχολείων εἰς περιοδείαν ἀφίχθη ἐν παρθεναγωγείῳ, ἔνθα προτιθέμενος νὰ ἐξελέγῃ τὰς προόδους τῶν μαθητριῶν λέγει αὐταῖς:

— Επιθυμῶ νὰ ἐξέλθῃ παρὰ τὸν πίνακα ἡ εὐμαθεσττέρα ὑμῶν.

Ἀλλ' οὐδεμιᾶς κινουμένης, ὁ ἐπιθεωρητῆς προσέθετο ἐκ δευτέρου:

— Τότε λοιπόν, δεσποινίδες, ἄς ἐξέλθῃ ἡ ὠραιότερα ὑμῶν.

Πᾶσαι σωρηδὸν ἐξώρμησαν πρὸς τὸν πίνακα.

Οἰνέμπορος ἐν τῇ ἐπιθανάτῳ κλίνη του συμβουλεύων τὸν υἱὸν προσέθετε:

— Καὶ μὴ λησμονῆς, υἱέ μου, ὅτι κρασι γίνεται ἀπὸ κάθε πράγμα . . ἀκόμη καὶ ἀπὸ σταφύλι...

Παρά τῷ ἱατρῷ.

— Δὲν ἤξεύρω, ἱατρὲ, τί τρέχει μ' ἐμέ. Ἐργάζομαι ἄν βῶδι, τρώγω ἄν λύκος, κουράζομαι ἄν σκύλος καὶ κοιμῶμαι ἄν ἀρκούδα.

— Ἐγὼ ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ, θὰ ἐσυμβουλευόμην τὸν κτηνίατρον.

ΠΟΡΕΥΣΕ

ἌΣΜΑ ΕΠΙ Τῆ ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

*Τίτος Ἕλληρος στήθος δὲν πάλλει,
ποιὸς Ἕλληρ δὲν δίδει εὐχὴν!...*

*Ἐορτάζει ἡ δόλλα ἡ μάγνα
τοῦ παιδιοῦ της λαμπρὰν εορτήν.*

*Τὰ βουρὰ καὶ οἱ κάμποι σκιρτοῦνε,
τὰ πουλάκια γλυκὰ κελαϊδοῦν
καὶ οἱ ἀγγέλοι πετοῦν στὸν ἀέρα
καὶ στεφάνια στὰ χέρια κρατοῦν.*

*Τὰ στεφάνια τὰ στέλνει ὁ Πλάστης
καὶ τοῦ δίνει καὶ υἱα εὐχὴ,
ρικητὴς εἰς τὴν Πόλι τὰ ἔμβη
καὶ στὸ θρόνο αὐτῆς ῥ' ἀναβῆ!*

*Τὰ πελάγη τὰ ὄρη ἀντηχοῦνε
ἀπὸ τέτοια τοῦ πλάστου εὐχῆ,
καὶ τ' ἀγῶνος οἱ ἦρωες ὅλοι
τοῦ χαρίζουν κ' ἐκαῖτοι σπαθί!..*

Π. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 1)13 Δεκεμβρ. 1886.

Ω Δ Η

*Κατὰ τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἀνακομιδῇ
τῶν ὀστέων τοῦ ποιητοῦ*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ (α)

Ἐκηδεύετο ὁ πρῶτος Βάρδος τῆς ἐλευθερίας,
Κ' εἰς τὸ λείψανόν του αὔρα ἐθρηνοῦσε δουλική.
Ἄλλ' ὅποτε ἡ Πατρίς μας ἀπηλλάχθη τῆς δου-
(λείας,
Αὔρα ἔπρεπε νὰ ψαύσῃ τὰ ὀστέα τοῦ ἐθνικῆ.

Εἰς τὴν γῆν ποῦ ἐγεννήθη, εἰς τὴν νῆσον
(τῶν ἀνθέων,
Τοῦ μεγάλου ὕμνου ἑοῦ μας μεταφέρουν τὰ ὀστέα,
Καὶ ὀλόφωτος χορεία ποιητῶν, ἀρχαίων, νέων
Καὶ χαρίτων καὶ ἠρώων συνοδεύουσιν αὐτά.

Προπορεύεται τῶν ἄλλων ἡ θεὰ Ἐλευθερία
Καὶ μ' αὐτὴν τοῦ Ἑλικῶνος συμπετιῶσιν αἱ θεαί
Βλέπω, βλέπω ν' ἀναδεύουν εἰς τὰ κόκκαλα τὰ
(κρύα
Τοῦ Τομπάζη, τοῦ Μικαύλη καὶ τοῦ Μάρκου αἱ
(σκιαί.

ὦ. ἰδέτε! μὲ τὰς Μούσας συμπετᾶ χορεία
(ἄλλη
Εἶν' ὁ Ὅμηρος, ὁ Βίρων, καὶ ὁ Φώτκολος ὁμοῦ,
Κι' ὁ δαφνοστεφῆς Ἀπόλλων, μὲ τὴν συνοδίαν
(ψάλλει
Τοῦτο τ' ἄσμα ὁποῦ πνέει θεῖον μῦρον ἐθνισμοῦ:

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
«Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
«Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
«Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά»

Τὴν θεὰν Ἐλευθερίαν ἔψαλε μὲ τ' ἄσματά του,
Κ' ἡ θεὰ Ἐλευθερία τοῦ κηδεύει τὰ ὀστέα του.

Ἐν Ἀθηναῖσι Αὐγούστου 1865.

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ

(α) Ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη ἐν Κερκύρᾳ κατὰ
τὸ 1857· ἡ ἀνακομιδὴ ἐγένετο κατὰ τὸ 1865.